

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/61/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720203374
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6720203374.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobkyne A. B., C. D., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt E. F. XXXX, XXX XX G., v konaní zast. procesným opatrovníkom C. B., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt H. XX, XXX XX H., právne zast. A. I. G., advokátom so sídlom J. XX, XXX XX K. L., proti žalovanej 1/ A. M., C. B., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt E. F. XXXX/XX, XXX XX G., v konaní zast. A. M. N., advokátom so sídlom O. XX, XXX XX K. a žalovanému 2/ L. B., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt XXX XX K. XXX, P. C., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19C/29/2020 - 785 zo dňa 17. 02. 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 19C/29/2020 - 785 zo dňa 17. 02. 2025 vo výroku I. potvrdzuje.

II. Súd odvolanie žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19C/29/2020 - 785 zo dňa 17. 02. 2025 proti výrokom II. a V. odmieta.

III. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 19C/29/2020 - 785 zo dňa 17. 02. 2025 vo výrokoch III. a IV. mení tak, že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

IV. Žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

V. Žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania neprizáva.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom G., katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XXXX, pre kat. územie G., obec G., okres G., a to k (i) pozemku parcely registra „C“, parc. č. XXXX/XX o výmere 244 m², zastavaná plocha a nádvorie a (ii) k rodinnému domu súp. č. XXXX, postavenému na pozemku parcely registra „C“, parc. č. XXXX/X o výmere 114 m², zastavaná plocha a nádvorie, evidovanému na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. územie G., obec G., okres G. (výrok I.). Žalobu voči žalovanému 2/ zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanej 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti unesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania (výrok III.) a zároveň žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej

1/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti unesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania (výrok IV.). Žalovanému 2/ súd nárok náhradu trov prvoinštančného ani odvolacieho konania voči žalobkyni nepriznal (výrok V.).

Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobkyne, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 k (i) pozemku parc. č. XXXX/XX o výmere 244 m², zastavaná plocha a nádvorie, parcela registra „C“ a k (ii) rodinnému domu súp. č. XXXX, postavenom na CKN pozemku parc. č. XXXX/X o výmere 114 m², zastavaná plocha a nádvorie, všetko vedené na LV č. XXXX, kat. územie G., Okresný úrad G., katastrálny odbor (ďalej len „nehnutelnosti“). Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že dňa 30.08.2010 ako predávajúca uzatvorila, spolu s predávajúcim neb. O. B. (RČ XXXXXXXXXXXX), a žalovanou 1/ ako kupujúcou Kúpnu zmluvu a zmluvu o vecnom bremene (ďalej len „kúpna zmluva“), ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú evidované na liste vlastníctva č. XXXX ako aj k v čase podpisu zmluvy existujúcim nezapsaným objektom, resp. príslušenstvu a súčasťou stavby a pozemkov. Žalovaná 1/ ako kupujúca mala nadobudnúť predmet prevodu do vlastníctva v podiele 2/3 k celku, nakoľko žalobkyňa prevádzala spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 a predávajúci neb. O. B. spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/6. Ako odplatu si zmluvné strany dohodli kúpnu cenu vo výške 100,00 Eur. Dňa XX.XX.XXXX predávajúci O. B. umrel. Žalobkyňa v žalobe ďalej tvrdila, že žalovaná 1/ zneužila jej hraničnú životnú situáciu a to tak, že žalovaná 1/ vyhotovila kúpnu zmluvu, ktorú dala žalobkyni podpísať v aute pred matrikou, keď žalobkyňa prevádzala predávajúceho O. B. (ktorý bol synom žalobkyne) z nemocnice domov, pričom žalobkyňa k podpisu kúpnej zmluvy uviedla, že ani nevedela, čo podpisuje a o tom, že na žalovanú 1/ kúpnu zmluvou previedla spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam sa žalobkyňa dozvedela až v roku 2018 od žalovaného 2/. Takéto konanie žalovanej 1/ žalobkyňa označila za konanie v rozpore s dobrými mravmi, a to aj v súvislosti s vyššie uvedenou kúpnu cenou, keď s poukazom na odborné vyjadrenie realitnej kancelárie zo dňa 20.07.2020 bola trhová cena prevádzaných nehnuteľností ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy celkom 52.000,00 Eur, a teda žalobkyňou prevedený podiel mal spolu hodnotu 34.666,67 Eur. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa názoru žalobkyne kúpna zmluva absolútne neplatným právnym úkonom.

Súd prvej inštancie v konaní určil, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné, pričom nesporným vo veci bolo, že žalobkyňa so svojim neb. synom O. B. ako predávajúci uzatvorili dňa 30.08.2020 so žalovanou 1/ kúpnu zmluvu a zmluvu o vecnom bremene. Za nesporné tiež súd považoval podpísanie čestného vyhlásenia zo dňa 31.01.2012 žalobkyňou. Súd zároveň nepovažoval za sporné odborné vyjadrenie realitnej kancelárie F. H. potvrdzujúce trhovú cenu nehnuteľností. Za sporné skutkové okolnosti súd vo veci považoval to, či bola žalobkyňa v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy a v čase podpisu čestného prehlásenia spôsobilá na tieto právne úkony, či je kúpna zmluva platná a to, komu svedčí vlastnícke právo pokiaľ ide o spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam. Na takto vymedzených sporných a nesporných skutkových okolnostiach súd zotrval aj po zmene zákonného sudcu, resp. po vrátení veci odvolacím súdom. V bode 9. odôvodnenia súd konštatoval vykonané dokazovanie. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že odvolací súd uznesením sp. zn. 11Co/36/2024 rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 19C/29/2020 – 629 zo dňa 25.09.2023 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom podľa pokynu odvolacieho súdu následne súd ustanovil žalobkyni procesného opatrovníka, čím odstránil odstrániteľný podmienky konania. Súd prvej inštancie poukázal na to, že nevykonával opätovne dokazovanie, nakoľko voči dokazovaniu, ktoré vykonal prvostupňový súd pred podaním odvolania odvolací súd nenamietal, naopak, s vykonaným dokazovaním ako aj hodnotením dôkazov sa stotožnil a súdu neuložil ani povinnosť opätovne dokazovanie vykonávať alebo už vykonané dokazovanie dopĺňať. Odvolací súd v ods. 10 odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, cit.: „Odvolací súd preskúmaním obsahu spisu, berúc do úvahy vykonané dokazovanie, dospel k názoru, že vo veci samej súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom zároveň aj uviedol z akých dôvodov nevykonal navrhované dokazovanie. Preto odvolací súd v tomto štádiu ďalšie odvolacie námietky žalovanej 1/ nepovažuje za dôvodné.“ S uvedeným procesným postupom okresný súd sporové strany oboznámil a žiadna zo sporových strán takýto postup súdu nenamietala. Zároveň žiadna zo sporových strán ani po súdom danom poučení o zákonnej a sudcovskej koncentrácii konania nenavrhol v konaní vykonať ďalšie ani doplniť už vykonané dokazovanie. Vo vzťahu k dôkazom, ktoré v konaní súdom vykonané neboli sa podrobne vysporiadal v bodoch 31. až 34., pričom vo vzťahu k dôkazu výsluchom žalobkyne uviedol, že tento nevykonal z dôvodu, že podľa záverov znaleckého posudku č. XXXXX/XXXX vo veci vyšetrenia duševného stavu žalobkyne z 31.05.2023 bola u žalobkyne zistená ľahká demencia hraničiaca so stredne ťažkou demenciou tzv. vaskulárnej etiológie s depresívnymi príznakmi, ktorá mala zásadne

nepriaznivý dosah na jej schopnosť správne a úplne vnímať prežité udalosti, tieto si zapamätať a následne ich správne s odstupom času reprodukovať. Zároveň zo záverov tohto znaleckého posudku vyplynulo, že žalobkyňa následkom duševnej poruchy už nechápala zmysel prebiehajúceho súdneho konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené, súd dospel k záveru, že by nebolo možné vyhodnotiť výpoveď žalobkyne v prospech alebo v neprospech niektorej zo sporových strán, a teda vykonanie dokazovania výsluchom žalobkyne by nemalo vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej. Pokiaľ ide o vykonanie dokazovania výsluchom svedkyne J. H., ktoré vo veci navrhovala vykonať žalovaná 1/, dôvodom zamietnutia tohto dôkazného návrhu bolo to, že táto osoba bola k okolnostiam podpisovania kúpnej zmluvy vypočutá v trestnom konaní, pričom závery tohto výsluchu boli v prebiehajúcom konaní v zmysle § 204 CSP oboznámení a zároveň prípadný výsluch tejto svedkyne v prebiehajúcom konaní nebol spôsobilým zmeniť právny názor súdu o simulácii, resp. dissimulácii právneho úkonu, ktorý bol sudcom vyslovený na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 03.10.2023, a to v situácii, kedy ostatné vykonané dôkazy súdu spoľahlivo postačovali na vyvodenie potrebného právneho záveru pre rozhodnutie vo veci samej. Žalovaná 1/ v konaní tiež navrhla vykonanie opätovného výsluchu svedkyne A. L., ktorý dôkazný návrh súd zamietol z toho dôvodu, že svedkyňa bola v prebiehajúcom konaní už vypočutá dňa 25.08.2021, zároveň bola vypočutá v rámci trestného konania (závery výsluchu v trestnom konaní súd s poukazom na § 204 CSP oboznámil v prebiehajúcom konaní) a na ďalšie okolnosti týkajúce sa posudzovanej veci si svedkyňa už pri výsluchu vykonávanom dňa 25.08.2021 nepamätala a jej opätovný výsluch by, rovnako ako pri výsluchu svedkyne H., nebol spôsobilým zmeniť právny názor súdu za situácie spoľahlivého preukázania skutočností vedúcich k právnemu záveru súdu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Súd zamietol návrh žalovanej 1/ na pripojenie trestného spisu vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5T/100/2019. Tento dôkazný návrh žalovanej 1/ bol zamietnutý z toho dôvodu, že trestný spis už bol v priebehu konania pripojený, boli z neho vyhotovené a k spisu vedenému v prejednávanej veci pripojené fotokópie pre civilné konanie relevantných listín a tieto boli v zmysle § 204 CSP v prebiehajúcom konaní oboznámené. Zároveň, ako už bolo uvedené pri výsluchoch svedkov, pripojenie trestného spisu a vykonanie dokazovania v tomto smere nebolo dokazovaním spôsobilým zmeniť právny názor súdu za situácie spoľahlivého preukázania skutočností vedúcich k vyvodeniu právneho názoru súdu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Súd v odôvodnení poukázal vo vzťahu ku konaniu na súde prvej inštancie po tom, ako odvolací súd okresnému súdu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, sporové strany vo svojich písomných vyjadreniach ani na pojednávaní, a to ani na priamu otázku súdu, vykonanie ďalšieho alebo doplnenie už vykonaného dokazovania.

Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva (vlastnícky podiel 1/2 v pomere k celku) k nehnuteľnostiam, ktoré bolo na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 30.08.2010 prevedené na žalovanú 1/.

Žaloba žalobkyne smerovala aj voči žalovanému 2/, ktorý však nebol zmluvnou stranou kúpnej zmluvy a je len podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, ktorého (na spoluvlastnícky podiel) by sa ani zamietnutie žaloby ako celku ani vyhovie žalobe žiadnym spôsobom nedotklo.

Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý, v prípade aktívnej vecnej legitímácie znamená, že žalobca je nositeľom tvrdeného subjektívneho práva a žalovaný je nositeľom tvrdenej subjektívnej povinnosti, ktorá koreluje so subjektívnym právom žalobcu. Súd, vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie dospel k záveru, o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Nakoľko súd u žalovaného 2/ konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, žalobu voči nemu zamietol (II. výrok rozsudku).

Vo vzťahu k samotnej určovacej žaloby súd uviedol, že predpokladom jej úspešnosti je preukázanie existencie naliehavého právneho záujmu. Súd v posudzovanej veci konštatoval, že na strane žalobkyne bola existencia naliehavého právneho záujmu v konaní dostatočným spôsobom preukázaná, a teda žalobkyňa mala v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy naliehavý právny záujem na určení jej vlastníckeho práva v zodpovedajúcom podiele k nehnuteľnostiam, a to v dôsledku ňou tvrdenej neplatnosti kúpnej zmluvy.

V súvislosti s posúdením platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanou 1/ sa súd zaoberal tým, či bola žalobkyňa dňa 30. 08. 2010 spôsobilá na právne úkony, konkrétne, či bola spôsobilá na uzatvorenie kúpnej zmluvy, pričom žalobkyňa do konania vniesla tvrdenia o vlastnej nespôsobilosti na právne úkony v rozhodnom čase, ktoré podporila dôkazmi, a to znaleckým posudkom č. XX/XXXX vypracovaným F. K. a tiež znaleckým posudkom č. XX/XXXX vypracovaným F. Q. a znaleckým posudkom č. XX/XXXX vypracovaným F. E.. V prospech skutkových tvrdení žalobkyne vypovedala aj znalkyňa. F. K., ktorej výsluch súd vykonal na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 18.06.2021.

Žalovaná 1/ v konaní tvrdila, že žalobkyňa bola v rozhodnom období spôsobilou na právne úkony, ktoré tvrdenie podporila odborným vyjadrením č. XX/XXXX a odborným vyjadrením zo dňa 26.10.2020, oba vypracované F. R.. F. R., ako znalec v prospech tvrdení žalovanej 1/ vypovedal aj na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 18.06.2021.

Z dôvodu vyššie popísaného zrejmeho rozporu záverov znalcov súd vyhovel návrhu žalovanej 1/ a nariadil vo veci znalecké dokazovanie znaleckým ústavom, výsledkom ktorého bol znalecký posudok č. XXXXX/XXXX, zo záverov ktorého vyplynulo, že závery znalkyne F. K. a F. Q. neboli správne, naopak, správne boli závery F. R.. Pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdenú prechodnú duševnú poruchu, ktorou podľa svojich tvrdení trpela v rozhodnom období, a ktorá by ju robila neschopnou pre právny úkon - kúpnu zmluvu, ktorá by vylučovala prítomnosť rozumovej a vôľovej zložky u žalobkyne v rozhodnom období a to v takom rozsahu, že by žalobkyňa nebola schopná posúdiť následky svojho konania alebo nevedela svoje konanie ovládnuť znalecký ústav uviedol, že o prítomnosti takejto prechodnej duševnej poruchy nebolo u žalobkyne možné vysloviť záver.

Súd, vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že žalobkyňa v spore neuniesla dôkazné bremeno týkajúce sa neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu jej nespôsobilosti na právne úkony v rozhodnom období.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania však súd dospel k záveru o existencii iného dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, ktorým bola simulácia tohto právneho úkonu.

V súvislosti s uvedeným, v zmysle uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/73/2009 a sp. zn. 5MCdo/11/2009, súd poukázal na to, že absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo zo zákona (ex lege), a to od počiatku (ex tunc), bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovolal; preto právne účinky, t. j. subjektívne občianske práva a občianskoprávne povinnosti z takto absolútne neplatného právneho úkonu nevzniknú. Súd prihliada k absolútnej neplatnosti právneho úkonu i bez návrhu, t. j. z úradnej povinnosti. To však platí vzhľadom k prejednacej zásade, ktorá ovláda občianske súdne konanie (§ 101 ods. 1, 2 O.s.p.), len za predpokladu, že skutočnosti, ktoré sú s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu spojené, vyjdú v konaní najavo. Absolútnu neplatnosť právneho úkonu nemožno podľa platného právneho stavu spätne zhojiť ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (tzv. konvalidáciou).

O existencii takéhoto iného než žalobkyňou tvrdeného dôvodu neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, ktorého zistenie viedlo súd k zmene predbežného právneho posúdenia veci, súd sporové strany informoval na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 03.10.2023. Po oboznámení sporových strán s takýmto zmeneným predbežným právnym posúdením veci súd poskytol sporovým stranám primeraný čas na vyjadrenie a doplnenie návrhov na vykonanie dokazovania.

Žalobkyňa a žalovaný 2/ súdu doručili podania, v ktorých prejavili svoj písomný súhlas s takto zmeneným právnym posúdením a tento svoj súhlas zopakovali aj na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 25.10.2023, ako aj na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 17.02.2025.

Súd opätovne dospel k záveru, že právny úkon - kúpna zmluva zo dňa 30.08.2010 je simulovaným právnym úkonom, pričom simulácia robí tento právny úkon absolútne neplatným. Simulácia pri právnom úkone pritom predstavuje rozpor alebo neznhodu medzi vôľou a jej prejavom. V prípade absencie vážnosti vôle u simulovaného konania sa simulovaný právny úkon považuje podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/12/2012 zo dňa 14.11.2012).

Podľa § 37 Občianskeho zákonníka musí byť právny úkon vykonaný slobodne, vážne, určite, zrozumiteľne, inak je neplatný. V takom prípade simulovaný právny úkon nemá za následok vznik, zmenu ani zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému.

V praxi sa objavuje situácia, kedy zmluvné strany síce uzavrujú zmluvu označenú ako kúpna zmluva, avšak ich skutočným úmyslom je darovanie, pričom darovanie nahradia kúpnu zmluvou napr. z dôvodu obídienia povinnosti započítania daru získaného od poručiteľa v dedičskom konaní, z obavy domáhania sa vrátenia daru v budúcnosti, alebo, ako v posudzovanom prípade pre obavu z možnosti budúceho napadnutia darovacej zmluvy inou (oprávnenou) osobou. Pokiaľ by bola kúpna zmluva (simulovaný právny úkon) uzavretá, aby zastrela iný právny úkon - darovaciu zmluvu (dissimulovaný právny úkon), došlo by k rozporu vôle s prejavom, čo by viedlo k absolútnej neplatnosti simulovaného právneho úkonu (kúpnej zmluvy).

V situácii, v ktorej simulované konanie slúži k zastretiu iného právneho úkonu, ide o dissimulované konanie. Vo všeobecnej rovine, za určitých podmienok by pri simulácii právneho úkonu mohol byť platný dissimulovaný právny úkon (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/12/2012 zo dňa 14.11.2012, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/11/2009 a sp. zn. 3 Cdo/144/2010). Týmito podmienkami sú v zmysle § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka to,

že zastieraný právny úkon musí zodpovedať vôli subjektov a súčasne musia byť splnené aj ostatné náležitosti požadované zákonom.

Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 vo veciach občianskoprávných ako rozhodnutie R 1/2021, „Predpokladom platnosti zastretej (dissimulovanej) zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľnosti (§ 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka) je okrem iného jej uzatvorenie v písomnej forme a tými istými účastníkmi ako zastierajúca (simulovaná) zmluva.“

Podľa rozhodovacej praxe súdov musí byť skutočnosť, že ide o darovanie, vyjadrená v písomnej forme, inak darovacia zmluva platne nevznikne. Preto v prípade, že účastníci uzavreli simulovanú písomnú kúpnu zmluvu ohľadom nehnuteľnosti, ktorou chceli zastrieť darovanie tejto nehnuteľnosti, nie je darovacia zmluva platná, pokiaľ nebola uzavretá písomne a z jej znenia nie je zrejmé, že išlo o darovanie. Zo znenia simulovanej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi musí byť teda zrejmé, že sa jedná o darovanie ako bezodplatný právny úkon - podľa § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka, darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma. Dojednaná kúpna cena ako odplata za predaj nehnuteľnosti preto býva dôvodom na vyslovenie neplatnosti aj dissimulovanej darovacej zmluvy, nakoľko odplatosť prevodu vlastníckeho práva z povahy veci vylučuje darovanie, ktorého základným znakom je bezodplatosť.

S poukazom na uvedené, po vykonanom dokazovaní, súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci o tom, že sa jedná o simuláciu právneho úkonu kúpnej zmluvy v čase jej uzatvorenia vedeli tak žalobkyňa, ako aj žalovaná. Žalobkyňa bola podľa výsledkov rozsiahleho znaleckého dokazovania v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy spôsobilá na právne úkony a vedela posúdiť následky svojho konania. Úmysel žalobkyne darovať nehnuteľnosť (svoj podiel na nehnuteľnosti) žalovanej, resp. tomu z detí žalovanej, ktoré sa o ňu bude starať a bude ju opatrovať, bol v konaní preukázaný vykonaným dokazovaním (listinný dôkaz žurnalizovaný na č. I. 181 súdneho spisu), a vyplýval aj z tvrdení a vyjadrení samotnej žalovanej 1/, a to tak písomných ako aj ústnych vyjadrení na pojednávaní. Samotná žalovaná 1/ do konania vniesla tvrdenia o tom, že žalobkyňa začala v roku 2010 spisovať (resp. podľa slov žalovanej 1/ vybavovať spísanie) darovacej zmluvy, ktorou mala byť žalovaná 1/ zo strany žalobkyne a neb. O. B. obdarovaná. Žalovaná 1/ pomerne detailne popísala situácie týkajúce sa spísania darovacej zmluvy, návštevy katastrálneho úradu, ako aj vyjadrenia A. L. o napadnuteľnosti takejto darovacej zmluvy žalovaným 2/. Uvedené skutočnosti potvrdzujú výsluchy vykonané v trestnom konaní (zápisnica o výsluchu žurnalizovaná na č. I. 180rub súdneho spisu), pričom sa jednalo o výsluch samotnej žalovanej 1/.

Aj zo samotného vyjadrenia žalovanej k žalobe, žurnalizovaného na č. I. 77 súdneho spisu, vyplynulo, že žalobkyňa žalovanej 1/ uviedla, že dala spísať darovaciu zmluvu A. L. a požiadala žalovanú 1/, aby spolu išli na katastrálny úrad, kde im A. L. uviedla, že darovacia zmluva je napadnuteľná a preto žalobkyňa požiadala A. L., aby urobila novú kúpnu zmluvu, pri ktorej však bolo potrebné vyplatiť kúpnu cenu, v čom bola žalobkyňa prezieravá a žalovanej 1/ požičala sumu 100,00 Eur. Z uvedeného vyjadrenia žalovanej 1/ je zrejmé, že tak žalobkyňa ako aj žalovaná 1/ konali v zhode v tom, že darovacia zmluva je napadnuteľná a preto sa formálne spoločne rozhodli o prevod podielov kúpnu zmluvou a dohodli symbolickú kúpnu cenu 100,00 Eur, na zaplatenie ktorej žalovaná 1/ ani nemala finančné prostriedky. Súd zároveň poukázal na zmenu v skutkových tvrdeniach uvádzaných v konaní žalovanou 1/, ktorá na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 25.10.2023 v rámci svojho výsluchu (zápisnica na č. I. 608rub súdneho spisu), že otázku darovacej zmluvy na katastrálnom úrade neriešili. Súd takúto zmenu v skutkových tvrdeniach žalovanej 1/ považoval za účelovú, nakoľko k zmene tvrdení uvádzaných žalovanou 1/ došlo až po tom, ako súd strany oboznámil so zmenou predbežného právneho posúdenia veci a žalovaná 1/ ani na otázku súdu nevedela pri svojom výsluchu túto zmenu v jej skutkových tvrdeniach vysvetliť. Z výpovede žalovanej 1/ tiež vyplynulo, že žalobkyňa žalovanej 1/ poskytla sumu 1200,00 Eur. Uvedenú skutočnosť (darovanie sumy 100,00 Eur a použitie takto darovanej zmluvy na vyplatenie kúpnej ceny z kúpnej zmluvy) mal súd za preukázanú tiež z listinného dôkazu, a to čestného prehlásenia žalobkyne zo dňa 31.01.2012.

Skutočnosť, že žalobkyňa a žalovaná 1/ sa k nej spolu chodili radiť ohľadom prevodu vlastníckeho práva potvrdila pri svojich výsluchoch A. L., ktorá pri výsluchu vykonanom v trestnom konaní (zápisnica žurnalizovaná na č. I. 182rub súdneho spisu) uviedla, že žalobkyňa a žalovaná 1/ neustále riešili prepis nehnuteľností na katastri, obe určite vedeli čo robia a obe sa na katastri informovali ešte pred podpisom kúpnej zmluvy. Zhodne s uvedeným A. L. vypovedala aj v rámci svojho výsluchu, ktorý bol uskutočnený na pojednávaní dňa 25.10.2021.

Z dokazovania v konaní mal súd za jednoznačne preukázané, že žalobkyňa rovnako ako žalovaná 1/ mali zhodnú vôľu smerujúcu k tomu, aby žalobkyňa darovala svoj spoluvlastnícky podiel 1/2 k nehnuteľnostiam žalovanej 1/ a to za to, že žalovaná 1/ bude žalobkyňu opatrovať.

Pokiaľ ide o zaopatrovacie zmluvy, tieto sú v praxi pomerne často uzatvárané, a to buď priamo v darovacej zmluve (zaopatrovacia zmluva ako súčasť darovacej zmluvy) alebo ako dve samostatné zmluvy (samostatne zmluva zaopatrovacia a zmluva darovacia). Aj v posudzovanom prípade bolo vyhotovené znenie darovacej zmluvy, ktorú napokon žalobkyňa so žalovanou 1/ (pre obavu z možného napadnutia platnosti takejto zmluvy zo strany žalovaného 2/) neuzatvorili a rozhodli sa (opäť, zhodne, žalobkyňa aj žalovaná 1/) realizovať prevod spoluvlastníckeho podielu žalobkyne k nehnuteľnostiam na žalovanú 1/ prostredníctvom právneho úkonu ktorý bol formálne označený ako kúpna zmluva, v ktorom si žalobkyňa a žalovaná formálne dohodli odplatu vo výške 100,00 Eur tak, ako im to poradila A. L..

V rámci vykonaného dokazovania samotná žalovaná 1/ ako kupujúca potvrdila, že nemala žiadne finančné prostriedky na zaplatenie kúpnej ceny, a tak jej žalobkyňa darovala sumu 100,00 Eur, ktorými žalovaná 1/ uhradila kúpnu cenu, čím žalobkyňa a žalovaná 1/ naplnili formálny záväzok žalovanej 1/ vyplývajúci jej z kúpnej zmluvy. Bola to pritom samotná žalovaná 1/, kto v konaní tvrdil, že nedisponovala žiadnymi finančnými prostriedkami na zaplatenie kúpnej ceny. Žalovanou 1/ tvrdený a v konaní preukázaný nedostatok finančných prostriedkov na zaplatenie kúpnej ceny preukazuje to, že zhodnou vôľou žalobkyne a žalovanej 1/ bolo práve darovanie spoluvlastníckeho podielu 1/2 k nehnuteľnostiam žalovanej 1/ a nie skutočnú vôľu žalobkyne svoj spoluvlastnícky podiel predať a žalovanej 1/ tento spoluvlastnícky podiel od žalobkyne kúpiť. Samotná žalovaná 1/ tiež v konaní uviedla, že darovaciu zmluvu so žalobkyňou neuzatvorili len pre obavu z možného napadnutia platnosti takéhoto právneho úkonu zo strany žalovaného 2/, preto zmluvu darovaciu žalobkyňa a žalovaná prerobili na zmluvu kúpnu, kde bolo potrebné uviesť nejakú kúpnu cenu, čo napokon predstavovala už uvedená suma 100,00 Eur. Vzhľadom na uvedené súd, opätovne a zhodne s pôvodným rozhodnutím okresného súdu, teda aj v konaní po vrátení veci odvolacím súdom na opätovné prejednanie a rozhodnutie veci dospel k záveru, že tak žalobkyňa ako ja žalovaná vedeli o simulácii právneho úkonu, mali zhodnú vôľu smerujúcu k darovaniu spoluvlastníckeho podielu 1/2 k nehnuteľnostiam od žalobkyne žalovanej 1/. Súd preto konštatoval, že kúpna zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou ako predávajúcou a žalovanou 1/ ako kupujúcou bola simulovaným právnym úkonom. Simulovaný právny úkon je v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pre absenciu vážnosti vôle a pre rozpor vôle s prejavom vôle je absolútne neplatným právnym úkonom.

Po tom, ako súd dospel k záveru o existencii simulovaného právneho úkonu, zaoberal sa tiež v súlade s ust. § 41 ods. 2 Občianskeho zákonníka otázkou prípadnej platnosti dissimulovaného právneho úkonu. Dissimulovaným právnym úkonom v posudzovanej veci bola darovacia zmluva, ktorú žalobkyňa a žalovaná 1/ zastierali uzatvorenou kúpnu zmluvou. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/12/2012, sp. zn. 5MCdo/11/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R1/2021, ale aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/733/2004) aby mohol súd vyvodiť záver, že došlo k platnému uzatvoreniu dissimulovaného právneho úkonu (v posudzovanom prípade darovacej zmluvy), musela by takáto zmluva spĺňať náležitosti, ktoré pre tento konkrétny, stranami zvolený, zmluvný typ, predpisuje Občiansky zákonník. V posudzovanom prípade by zmluva musela mať písomnú formu a z jej znenia by muselo byť zrejmé, že sa jedná o bezodplatný právny úkon (darovanie) tak, ako to predpisuje § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené však v posudzovanej veci preukázané nebolo, keď zo znenia zmluvy a z obsahu katastrálneho spisu vyplýva, že žalobkyňa vystupovala v kúpnej zmluve ako predávajúca a žalovaná ako kupujúci, pričom rovnako boli tieto osoby označené aj v listinnom dôkaze Rozhodnutí Správy katastra G. zo dňa 29. 09. 2010. Zmluvné strany sa tiež dohodli na kúpnej cene vo výške 100,00 Eur a kúpna zmluva, podpísaná všetkými zmluvnými stranami, je zároveň dokladom o prevzatí celej kúpnej ceny. Zároveň, v samotnej zmluve sa uvádza, že sa ňou nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne (podiel žalobkyne na nehnuteľnostiach) odpredávajú žalovanej 1/. Z vyjadrenia samotnej žalovanej 1/ zo dňa 13.10.2023 sa zmluvné strany (žalobkyňa a žalovaná 1/) správajú v súlade so zmluvnými dojednaniami kúpnej zmluvy, keď žalovaná 1/ za kupované nehnuteľnosti ako kupujúca uhradila žalobkyňu ako predávajúcej kúpnu cenu 100,00 Eur. Vzhľadom na uvedené súd konštatoval, že z kúpnej zmluvy rozhodne nevyplývalo, že úmyslom zmluvných strán bol bezodplatný prevod nehnuteľností (darovanie) a preto nebolo možné dospieť k záveru o platnom uzatvorení darovacej zmluvy ako dissimulovaného právneho úkonu. Súd pritom právne úkony žalobkyne a žalovanej neposudzoval len podľa názvu ale aj, a to predovšetkým, podľa obsahu a v kontexte všetkých okolností, ktoré v konaní vyšli najavo.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej 1/ týkajúcu sa označenia zmluvy uzatvorenej medzi ňou a žalobkyňou ako kúpnej, pričom v skutočnosti, podľa jej tvrdení a s poukazom na čestné prehlásenie žalobkyne, sa jednalo o zmluvu zaopatrovaciu, súd uviedol, že kúpna zmluva obsahovala dva samostatné scudzovacie tituly, a to kúpnu zmluvu medzi žalobkyňou predávajúcou 1/2 podielu na nehnuteľnosti a žalovanou 1/ ako kupujúcou a tiež kúpnu zmluvu medzi neb. O. B. ako predávajúcim 1/6 podielu na nehnuteľnosti a žalovanou 1/ ako kupujúcou a obsahovala tiež zaopatrovaciu zmluvu ako zmluvu inominátnu, ktorou sa žalovaná 1/ jednostranne, formou svojho osobného morálneho záväzku, zaviazala postarať sa o žalobkyňu alebo zabezpečiť starostlivosť o žalobkyňu tak, aby táto v starobe a chorobe mohla viesť dôstojný život. Uvedené preukazuje aj čestné prehlásenie žalobkyne, na ktoré poukazuje aj samotná žalovaná 1/. Takáto argumentácia žalovanej 1/, vnesená do konania v rámci záverečnej reči na pojednávaní nič nemení na výsledkoch dokazovania, a teda nič nemení na záver súdu o tom, že žalobkyňa a žalovaná 1/ zastierali právny úkon darovacej zmluvy. Zároveň, v kúpnej zmluve nebolo medzi stranami dohodnuté, že z dôvodu zaopatrenia sa podiel žalobkyne prevádza na žalovanú 1/.

Nad rámec uvedeného súd uviedol, že samotný záväzok žalovanej 1/ postarať sa o žalobkyňu, resp. zabezpečiť starostlivosť o žalobkyňu, je formulovaný neurčitým spôsobom, keď z formulácie nie je zrejmé akým spôsobom, v akom rozsahu a v akom časovom období sa má žalovaná 1/ o žalobkyňu postarať, resp. zabezpečiť starostlivosť o ňu, čo má, okrem už uvedenej argumentácie, za následok aj neplatnosť tohto konkrétneho zmluvného dojednania pre jeho neurčitosť (§ 37 Občianskeho zákonníka).

Pokiaľ išlo o argument žalovanej, že manželka neb. O. B., A. B. uviedla, že jej manžel predával svoj podiel žalovanej 1/ súd konštatoval, že tento argument bol bez väčšieho právneho významu, keď predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva žalobkyne k jej prevedenému spoluvlastníckemu podielu k nehnuteľnostiam na žalovanú 1/, a teda v prejednávanej veci je rozhodujúca zhodná vôľa žalobkyne a žalovanej 1/ a nie žalovanou 1/ tvrdená vôľa neb. O. B..

Vo vzťahu k námietke žalovanej 1/ súvisiacej s prejavom vôle týkajúcej sa toho, že v prípade kúpnej zmluvy sa jednalo o viacstranný právny úkon urobený tromi osobami, súd opakovane uviedol, že kúpna zmluva zahŕňa 2 samostatné scudzovacie právne tituly (zmluvu medzi žalobkyňou a žalovanou 1/ ako jeden a zmluvu medzi neb. O. B. a žalovanou 1/ ako druhý scudzovací titul) a zaopatrovaciu zmluvu. Opätovne súd uvádza, že predmetom prejednávanej veci nie je podiel neb. O. B. o veľkosti 1/6 nehnuteľnosti (nie je určenie vlastníckeho práva neb. O. B.), ale podiel žalobkyne o veľkosti 1/2 nehnuteľnosti (predmetom konania je určenie vlastníckeho práva žalobkyne). Uvedené platí aj k argumentácii žalovanej 1/ prednesenej jej právnym zástupcom na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 17.02.2025, kedy táto uviedla, že namieta nedostatok ustálenia strán sporu, nakoľko podľa jej tvrdení žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti kúpnej zmluvy ako takej, pričom v takom prípade nie je zachovaný okruh strán sporu (konkrétne sa jedná o dedičov po neb. O. B.). Vzhľadom na to, že predmetom sporu a to ani v rámci posúdenia predbežnej otázky tak, ako to vo svojom vyjadrení tvrdila žalovaná 1/ nie je podiel 1/6 neb. O. B. (resp. toho času jeho právnych nástupcov) ale len a vyslovene podiel 1/2 patriaci žalobkyňi, súd túto námietku žalobkyne považoval za bezpredmetnú, resp. pre posudzovanú vec bez právnej relevancie.

K argumentácii žalovanej 1/ týkajúcej sa osoby, ktorá podala návrh na vklad vlastníckeho práva a vecného bremena do katastra nehnuteľností, ako aj argumentáciu týkajúcu sa konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva medzi ňou a žalovaným 2/ vedeného na Okresnom súde vo Zvolene, ktoré podľa jej tvrdení spustilo u žalovaného 2/ neznášanlivosť voči jej osobe, ako aj tvrdenia týkajúce sa trestného konania, a nákladov na opravu a prerábku rodinného domu súd uvádza, že táto argumentácia, v súvislosti s prejednanou vecou, vzhľadom na predmet sporu, sú bez právnej relevancie.

Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovanou 1/ vo vzťahu k námietkam žalobkyne, ktoré sa týkali kúpnej ceny, kedy podľa názoru žalovanej 1/ sa jednalo o relatívnu neplatnosť kúpnej zmluvy súd poukázal na to, že predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva, ktoré sa v zmysle § 100 Občianskeho zákonníka nepremičuje. Súd zdôraznil, že dospel k záveru o absolútnej (nie relatívnej) neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy). Zároveň, pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej 1/ o zmluvnej voľnosti, súd konštatoval, že zmluvnú voľnosť, ako inštitút občianskeho práva, nie je možné zamieňať s vadami vôle a jej prejavu, ktoré v zmysle cit. § 37 Občianskeho zákonníka spôsobujú neplatnosť právneho úkonu, pričom v posudzovanom prípade sa jedná o absolútnu neplatnosť právneho úkonu ktorá nastala od počiatku a na ktorú súd musí prihliadať.

Napriek tomu, že žalobkyňa v spore nepreukázala neplatnosť kúpnej zmluvy z dôvodu existencie jej nespôsobilosti na takýto právny úkon (nespôsobilosti na uzatvorenie kúpnej zmluvy vyvolanej jej duševným stavom v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy), súd dospel po vykonanom rozsiahlom dokazovaní

k záveru o tom, že kúpna zmluva uzatvorená medzi ako simulovaný úkon bola neplatná. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že skutočnou vôľou žalobkyne, pričom sa jednalo o skutočnosť, o ktorej mala žalovaná 1/ vedomosť bolo darovanie podielu 1/2 k nehnuteľnostiam tomu kto sa o žalobkyňu postará. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa a žalovanej 1/ nič (okrem toho, že si neželali, aby žalovaný 2/ prípadne namietal voči takejto dohode) nebránilo uzatvoriť darovaciu zmluvu a zaopatrovaciu zmluvu, ktoré by vyjadrovali ich skutočnú vôľu. Nakoľko však žalobkyňa a žalovaná 1/ kúpnu zmluvou zastierali iný právny úkon, pričom tento iný (dissimulovaný) právny úkon nebolo možné považovať za platný, súd rozhodol tak, že žalobe vyhovel a určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1/2 k nehnuteľnosti (I. výrok rozsudku).

Vec právne posúdil podľa ustanovení § 34, § 37, § 38 ods. 1, 2, § 39, § 41a ods. 2, § 100 ods. 2, § 588, § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Vo vzťahu k vyjadreniu ustanoveného procesného opatrovníka na pojednávaní, ktorý uviedol, „že by s podaním žaloby až tak nesúhlasil, ale je tu súd na to, aby o všetkom rozhodol“, súd prvej inštancie v bode 73. odôvodnil, ako sa s uvedenou procesnou situáciou vysporiadal, pričom poukázal na to, že samotné vyjadrenie procesného opatrovníka považoval za vyjadrenie, ktoré nebolo možné, bez ďalšieho vysvetlenia a doplnenia tvrdení, ku ktorému zo strany procesného opatrovníka nedošlo, považovať za vyjadrenie podané v súlade so záujmami žalobkyne. Procesný opatrovník, napriek tomu, že mu zo strany súdu bol poskytnutý priestor toto svoje vyššie uvedené a v zápisnici o pojednávaní doslovne zachytené vyjadrenie nijakým spôsobom nerozvinul, resp. nedoplnil o ďalšie tvrdenia a zároveň na toto jeho vyjadrenie nenadväzovala žiadna ďalšia procesná aktivita procesného opatrovníka, žiadny procesný návrh ani žiadny iný procesný úkon. Vzhľadom na uvedené súd toto vyjadrenie procesného opatrovníka posúdil ako vyjadrenie v rozpore so záujmami žalobkyne, teda osoby, ktorej záujmy mal v konaní procesný opatrovník hájiť.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP, teda podľa zásady pomeru úspechu sporových strán vo veci. Pokiaľ ide o trovy prvoinštančného konania, mala úspech voči žalovanej 1/ v celom rozsahu žalobkyňa, preto súd zaviazal žalovanú 1/ na úhradu trov, ktoré v prvoinštančnom konaní žalobkyňa vznikli práve žalovanú 1, a to v rozsahu 100 % (III. výrok rozsudku).

Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, v tomto bola úspešná žalovaná 1/, keď odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súd mal za to, že v odvolacom konaní mala úspech žalovaná 1/, preto rozhodol tak, že žalovaná 1/ mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania od žalobkyne v rozsahu 100 % (IV. výrok rozsudku).

Vo vzťahu k trovám žalovaného 2/, hoci bol tento v konaní voči žalobkyňu úspešný v plnej miere, nárok na náhradu trov konania si žalovaný 2/ voči žalobkyňu neuplatnil, preto súd o jeho nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného ani odvolacieho) rozhodol tak, že mu nárok na náhradu v zmysle § 257 CSP nepriznal (V. výrok rozsudku).

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná 1/, pričom podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, uviedla odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“). V konkrétnostiach uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie je nezákonný, pretože je nepreskúmateľný v otázke uceleného zisteného skutkového stavu súdom, ale i v tej časti, kde súd odkazuje pri právnom posúdení na č.l. spisov bez toho, aby uviedol konkrétne ich obsah a znenie. Meritórne výroky I. a II. sa dajú považovať za predčasné, eventuálne nesprávne, keď súd adekvátne nezareagoval na vyjadrenie procesného opatrovníka žalobkyne na pojednávaní dňa 17.02.2025. Rozsudok je vecne nesprávny, keď súd pri posudzovaní veci vychádzal z nesprávnych skutkových zistení, ale i preto, že skutkový stav, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania súd nesprávne právne posúdil.

Žalovaná 1/ ďalej namietala, že rozsudok je nezákonný, pretože súd rozhodoval vo veci samej, hoci na to neboli splnené procesné podmienky, resp. súd zaťažil konanie inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa žalovanej 1/ súd nemohol rozhodovať vo veci samej, pokiaľ súdom ustanovený procesný opatrovník žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 17.02.2025 uviedol, že nesúhlasí s podaním žaloby a so žalobou bez toho, aby na tieto vyjadrenia adekvátne súd zareagoval. Súd sa mal vyjadreniami procesného opatrovníka zaoberať a vyhodnocovať ich ako možné späťvzatie žaloby podľa ich obsahu, pretože nesúhlas s podaním žaloby, resp. nesúhlas so žalobou je možné jeho obsahu posúdiť ako späťvzatie žaloby. Súd bol povinný procesného opatrovníka žalobkyne poučiť o jeho procesných právach a povinnostiach, a to postupom podľa § 160 ods. 1 CSP. Súd v odôvodnení rozhodnutia, a to v bode 73. posúdil vyjadrenie procesného opatrovníka (predčasne) ako vyjadrenie v rozpore so záujmami žalobkyne, teda osoby, ktorej záujmy mal v konaní procesný opatrovník hájiť. K posúdeniu súdu, že sa opatrovník vyjadruje v rozpore so záujmami žalobkyne, nezodpovedá postup

súdu, ktorý ďalej konal s procesným opatrovníkom žalobkyne a tohto neodvolal z funkcie procesného opatrovníka. Pokiaľ súd konanie procesného opatrovníka (predčasne) posúdil v rozpore so záujmami žalobkyne, bol povinný ešte pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej procesného opatrovníka odvolať z funkcie aplikujúc čl. 4 ods. 1 CSP so súčasným aplikovaním ustanovenia § 277 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku a ustanoviť žalobkyňu iného procesného opatrovníka. Súd s týmto zaťažil konanie inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaná 1/ ďalej namietala nesprávne skutkové zistenia súdom prvej inštancie uvedené v bode 61. a 62. odôvodnenia, keď namietala, že žiadna zo strán sporu netvrdila, že by bolo vyhotovené znenie darovacej zmluvy, žalovaná 1/ len uvádzala tvrdenie, že žalobkyňa jej uviedla, že dala spísať darovaciu zmluvu A. A. L., ktorá pracovala na Správe katastra G.. Žalovaná 1/ v konaní netvrdila a nebolo v konaní preukázané, že by existovala skôr vypracovaná písomná darovacia zmluva na predmetné nehnuteľnosti, ktorej znenie by žalovaná so žalobkyňou prerobila na kúpnu zmluvu.

Žalovaná 1/ ďalej namietala, že súd zaťažil konanie inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci s poukazom na to, že úmysel žalobkyne darovať nehnuteľnosti žalovanej, resp. tomu z detí žalovanej, ktoré sa o ňu bude starať a bude ju opatrovať, vyvodzoval a mal v konaní za preukázané z listinného dôkazu v spise na čl. 181 súdneho spisu, ktorého podstatný obsah však súd v odôvodnení necituje. Pokiaľ súd odkázal na čl. 181 súdneho spisu (vykonaný výsluch žalobkyne) na základe odpovede žalobkyne, na podľa žalovanej 1/ sugestívnu a kapióznou otázku, súd zisťoval, čo bolo úmyslom žalobkyne, zaťažil tým konanie inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a ktorá mala dopad na nesprávne zistenie skutkového stavu. Žalovaná 1/ poukázala na to, že na okolnosti uzatvárania kúpnej zmluvy a zmluvy o vecnom bremene zo dňa 30.08.2010 bola v konaní pred súdom vypočutá jedine žalovaná 1/, pričom jej výpoveď bola súladná so skutkovými tvrdeniami v jej podaniach, s poukazom na to, že tieto skutkové tvrdenia zo strany protistrany neboli účinne popreté, a teda boli medzi stranami sporu nesporné (§ 151 ods. 1 CSP).

Žalovaná tiež namietala, že zistený skutkový stav súdom prvej inštancie sa v rozsudku nenachádza ucelene uvedený, čo jej sťažuje až znemožňuje tento napádať odvolaním z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, ktorý postup považuje žalovaná 1/ za nesprávny procesný postup súdu, ktorý jej znemožňuje uskutočňovať jej procesné právo – podať odvolanie proti rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

Podľa žalovanej 1/ právne posúdenie zisteného skutkového stavu súdom je nesprávne v dôsledku nesprávneho aplikovania ustanovenia § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý súd uvádza v bodoch 56. až 64. odôvodnenia rozsudku. Podľa žalovanej 1/ zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že sa rozhodovali pri prevode spoluvlastníckeho podielu 1/2 žalovanej na nehnuteľnostiach medzi viacerými právnymi úkonmi. S počiatku žalobkyňa žalovanej navrhovala uzatvorenie darovacej zmluvy alebo zaopatrovacej zmluvy, napokon sa žalobkyňa aj so žalovanou 1/ rozhodla pre uzatvorenie právneho úkonu kúpno-predajnej zmluvy a zmluvy o vecnom bremene so žalovanou 1/, pričom pohnútkou k uzatvoreniu tohto právneho úkonu bol omyl žalobkyne alebo aj žalovanej 1/, že tento právny úkon nebude môcť napádať žalovaný 2/. Žalovaný 2/ by nebol vecne aktívne legitimovaný na podanie žaloby, ktorou by mohol napadnúť ich právny úkon, resp. by sa mohol domáhať určenia vlastníckeho práva, ak by preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, z čoho podľa žalovanej 1/ vyplýva, že žalobkyňa a žalovaná v skutočnosti nesimulovali uzatvorenie kúpno-predajnej zmluvy a zmluvy o vecnom bremene zo dňa 30.08.2010, ale túto uzatvorili v súlade s ich vážnou vôľou uzatvoriť kúpnu zmluvu, ktorú si vytvorili len na základe omylu v pohnútku, že keď uzatvoria kúpnu zmluvu, ktorou prevedú spoluvlastnícky podiel 1/2 žalobkyne na predmetných nehnuteľnostiach na žalovanú 1/, bude tento úkon nenapadateľný žalovaným v 2/ rade. Keďže tento omyl v pohnútku ostal skrytý, a teda nebol zahrnutý do prejavenej vôle v kúpnej zmluve, nemá absolútne žiaden právny význam a nemožno sa na základe neho dovolávať neplatnosti právneho úkonu. Súd mal na zistený skutkový stav správne aplikovať ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka a posúdiť právny úkon kúpnej zmluvy a zmluvy o vecnom bremene zo dňa 30.08.2010 ako platný právny úkon, nakoľko omyl v pohnútku žalobkyne (alebo aj žalovanej 1/), na základe ktorého sa tvorila ich vážna vôľa uzatvoriť právny úkon kúpnej zmluvy, nerobí právny úkon kúpnej zmluvy neplatný. Z vykonaného dokazovania nemožno dospieť k tomu, že by vôľa zmluvných strán žalobkyne a žalovanej 1/ nebola vážna a že by nezodpovedala prejavu vôle. Súd prvej inštancie sa pri právnom posudzovaní skutkového stavu nedostatočne zaoberal motívom účastníkov kúpnej zmluvy a zmluvy o vecnom bremene zo dňa 30.08.2010, čo ich k uzatvoreniu kúpnej zmluvy viedlo a nesprávne vyhodnotil motív účastníkov právneho úkonu, ktorý ich viedol k uzatvoreniu kúpnej zmluvy a zmluvy o vecnom bremene, a to na základe zistených skutočností, z ktorých nie je možné vyvodiť, že by v tomto prípade išlo o zastieranie iného právneho úkonu darovacej zmluvy simulovaným právnym úkonom (kúpnu zmluvou) obzvlášť za stavu, keď sa zmluvné strany podľa dojednaní kúpnej zmluvy aj reálne

správali, aj z motívu k uzavretiu kúpnej zmluvy bolo zvoliť „najmenej zraniteľný“ právny úkon prevodu spoluvlastníckych podielov žalobkyne a O. B. na predmetných nehnuteľnostiach na žalovanú jednak tak, aby ich nemohol napádať žalovaný 2/, pričom slobodne a vážne sa rozhodli pre uzatvorenie kúpnej zmluvy.

V ďalšom namietala, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, resp. rozsudok súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení i z dôvodu, že súd na zistený skutkový stav neaplikoval ustanovenie § 130 v spojení s ustanovením § 134 Občianskeho zákonníka a ex offo neprihliadal na to, že žalovaná 1/ predmetné nehnuteľnosti v spoluvlastníckom podiele 1/2 vydržala uplynutím 10-ročnej doby, po ktorú žalovaná 1/ mala v oprávnenej držbe predmetné nehnuteľnosti, ktorá uplynula dňa 31.08.2020, najneskôr dňa 30.09.2020 (počítajúc od uzavretia kúpnej zmluvy zo dňa 30.08.2010, resp. od povolenia vkladu vlastníckeho práva č. vkladu: V XXX/XX, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.09.2010), počas ktorej doby mala žalovaná nehnuteľnosti v oprávnenej a dobromyseľnej držbe, pretože bola po celý čas v presvedčení, že tieto nehnuteľnosti platne odkúpila od žalobkyne a O. B., za čo uhradila dohodnutú kúpnu cenu. Nehnuteľnosti počas tejto doby užívala a investovala do nich spolu v sume 24.760,- Eur. Na dobromyseľnosť žalovanej nemá vplyv ani podaná žaloba v predmetnom konaní, o ktorej sa žalovaná 1/ dozvedela až po ukončení vydržacej doby 10 rokov dňa 12.10.2020, kedy jej bola doručená súdom. Aj za predpokladu, že by bola kúpna zmluva zo dňa 30.08.2010 absolútne neplatným právnym úkonom, žalovaná 1/ by nadobudla vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v spoluvlastníckom podiele 1/5 ex lege najneskôr ku dňu 30.09.2020, kedy uplynula doba 10 rokov jej oprávnenej a dobromyseľnej držby nehnuteľností, ktorá sa v prípade pochybností predpokladá.

Žalovaná 1/ navrhla odvolaciemu súdu, aby vzhľadom na odvolací dôvod uvedený v bode 1. odvolania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a rozhodol o zastavení konania. Pre prípad, ak sa ukáže, že takýto postup spočívajúci v zastavení konania nie je dôvodný, žalovaná 1/ navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej zmenil a žalobu voči žalovanej 1/ v celom rozsahu zamietol.

3. Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej 1/ uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa žalobkyne súd detailne vysvetľuje posúdenie skutkovej situácie ako aj právne odôvodnenie rozhodnutia. Rozhodnutie súdu je logické, dáva úplný zmysel vo svojich jednotlivých častiach, ako aj celku. Právny zástupca žalovanej 1/ v odvolaní uvádza viacero argumentov, ktoré neuvádzal v prvostupňovom konaní, ale prvýkrát ich uviedol až v odvolaní. Ide o novotu v odvolacom konaní v súlade s ustanovením § 366 CSP, ktorá nemôže byť použitá v odvolaní. Na tieto tvrdenia tak odvolací súd nemôže prihliadať. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

4. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej 1/ uviedol, že s odvolaním žalovanej nesúhlasí, rozhodnutie Okresného súdu Zvolen považuje za správne a spravodlivé v celom rozsahu.

5. Procesný opatrovník sa k odvolaniu žalovanej 1/ písomne nevyjadril.

6. Žalovaná 1/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu právneho zástupcu žalobkyne zo dňa 31.03.2025 a k vyjadreniu žalovaného 2/ k odvolaniu žalovanej 1/ zo dňa 29.03.2025 uviedla, že v odvolaní nie sú uvádzané žiadne nové argumenty, ale je zvýraznené, že súd je povinný prihliadnuť na vydržanie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, a to v tej časti, ktorú na žalovanú 1/ previedla žalobkyňa. Právny zástupca žalobkyne zle chápe a nesprávne si vysvetľuje ustanovenie § 366 CSP. Žalovaná tvrdí, že súd mal žalobu zamietnuť, lebo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam žalovaná 1/ nadobudla vydržaním zo zákona.

K vyjadreniu žalovaného 2/ žalovaná uviedla, že tento zosnoval a naviedol žalobkyňu na podanie žaloby a dal sa zámerne žalovať A. I. G., hoci žalovaný 2/ nebol pasívne legitimovaný. Žalovaná 1/ trvá na dôvodoch svojho odvolania v plnom rozsahu. Žiada mu vyhovieť.

7. Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení uviedla, že s vyjadrením žalovaného 2/ v plnom rozsahu súhlasí.

8. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že s vyjadrením právneho zástupcu žalobkyne súhlasí bez pripomienok.

9. V dôsledku odvolania podaného žalovanou 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa § 355 ods. 1 CSP, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

13. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

14. Podľa § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

15. Odvolací súd uvádza, že žalovaná 1/ podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda podala odvolanie aj proti výroku II. a V. (závislý výrok týkajúci sa náhrady trov konania), ktorým výrokom II. súd žalobu voči žalovanému 2/ zamietol. Vo vzťahu k odvolaniu žalovanej 1/ proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 386 písm. a/ až d/ CSP predstavuje procesné podmienky prípustnosti odvolania; v prípade, že ktorákoľvek z uvedených podmienok prípustnosti nie je splnená, odvolací súd bez toho, aby vykonal meritórny odvolací prieskum napadnutého rozhodnutia, odvolanie v zmysle ustanovenia § 386 CSP odmietne. Z obsahu odvolania žalovanej 1/ vyplýva, že odvolanie smeruje proti napadnutému rozsudku v celom rozsahu, teda aj proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu voči žalovanému 2/ zamietol. V tomto smere odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 359 CSP, ktoré výslovne obmedzuje právo strany podať odvolanie, ak rozhodnutie, eventuálne konkrétny výrok rozhodnutia, nebolo vydané v jej neprospech. Predmetom sporu bola žaloba žalobkyne, ktorá sa domáhala voči žalovanej 1/ a žalovanému 2/ určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z dôvodov uvedených v žalobe, ktoré dôvody sa týkali spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 vo vzťahu k žalovanej 1/, pričom žalovaný 2/ nebol zmluvnou stranou kúpnej zmluvy, ktorú žalobkyňa so žalovanou 1/ uzatvorila dňa 30.08.2010 a na základe ktorej bolo prevedené vlastnícke právo na žalovanú 1/, keď žalovaný 2/ bol len podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti – spoluvlastníckeho podielu v 1/2 a z tohto dôvodu preto súd prvej inštancie žalobu žalobkyne voči žalovanému 2/ zamietol, keď dospel k záveru, že žalovaný 2/ v súdnej veci nie je pasívne vecne legitimovaný. Pokiaľ súd prvej inštancie výrokom II. žalobu žalobkyne voči žalovanému 2/ zamietol, toto rozhodnutie nebolo vydané v neprospech žalovanej 1/. Také právo podať odvolanie proti výroku II. by prináležalo len žalovanému 2/. Keďže žalovaná 1/ nie je stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie výrokom II. vydané, aplikujúc ustanovenie § 359 CSP a § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietol odvolanie žalovanej 1/ proti výroku II. ako aj závislému výroku V., keďže žalovaná 1/ nebola oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku II. a V. rozsudku súdu prvej inštancie.

16. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 1/ výrokom I., ktorým súd určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 k sporným nehnuteľnostiam, odvolací súd na základe podaného odvolania žalovanej 1/ voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie skutkový stav skonštatoval správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaná 1/, ako odvolateľka, v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, resp. zastavenie konania, nežiadala ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384

ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ustanovením § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovanej 1/ a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní vo vzťahu k výroku I. odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne, keď súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu vykonal správne právne posúdenie veci. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý výrok I. rozsudku za vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia; zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

Pokiaľ žalovaná 1/ namietala, že meritórny výrok I. sa dá považovať za predčasný, eventuálne nesprávny, keď súd adekvátne nezareagoval na vyjadrenie procesného opatrovníka žalobkyne na pojednávaní dňa 17.02.2025, namietajúc, že súd nemohol rozhodovať vo veci samej, pokiaľ súdom ustanovený procesný opatrovník žalobkyne na pojednávaní uviedol, že nesúhlasí s podaním žaloby a so žalobu bez toho, aby súd na tieto vyjadrenia zareagoval adekvátne. Podľa žalovanej 1/ mal sa súd vyjadreniami procesného opatrovníka zaoberať a vyhodnocovať ich ako možné späťvzatie žaloby a bol povinný tento poučiť o jeho procesných právach, povinnostiach, postupom podľa § 160 ods. 1 CSP. Pokiaľ súd predčasne posúdil vyjadrenie procesného opatrovníka ako vyjadrenie v rozpore so záujmami žalobkyne, bol povinný pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej procesného opatrovníka odvolať z funkcie a ustanoviť žalobkyňi iného procesného opatrovníka, čím súd zaťažil konanie inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že túto odvoláciu námietku žalovanej 1/ nepovažuje za dôvodnú. Odvolací súd oboznámiac sa jednak vyjadrením procesného opatrovníka, ktoré je uvedené v písomnom vyhotovení zápisnice o pojednávaní, ako aj vypočutím si zvukového záznamu z pojednávaní dňa 17.02.2025 uvádza, že procesný opatrovník žalobkyne len vyjadril vlastný, subjektívny názor, ktorý však nevyústil do žiadneho procesného úkonu za žalobkyňu, ktorým by sa súd prvej inštancie musel zaoberať. Vyjadrenie procesného opatrovníka nemožno ani podľa obsahu posúdiť ako prípadné späťvzatie žaloby; keďže opatrovník reálne neučinil žiadny procesný úkon, ktorý by bol v rozpore so záujmami žalobkyne, nebol dôvodný prípadný procesný postup súdu vo vzťahu k prípadnému odvolaniu procesného opatrovníka z funkcie a z tohto dôvodu aj úvaha súdu prvej inštancie uvedená v bode 73. odôvodnenia rozhodnutia súdu, že vyjadrenie procesného opatrovníka súd posúdil ako vyjadrenie v rozpore so záujmami žalobkyne, teda osoby, ktorej záujmy mal v konaní procesný opatrovník hájiť, bola zo strany súdu prvej inštancie nedôvodná. Odvolací súd uvádza, že naopak z vyjadrenia procesného opatrovníka na pojednávaní dňa 17.02.2025 nepochybne vyplýva, že hoci opatrovník vyjadril svoj názor, že so žalobou nesúhlasí, zároveň prejavil jednoznačnú požiadavku, aby o žalobe rozhodol súd. Teda berúc do úvahy vyjadrenie opatrovníka na pojednávaní komplexne nebol dôvod posudzovať vyjadrenie opatrovníka ako nejasné a postupovať podľa § 129 ods. 1, resp. podľa § 160 ods. 1 CSP, ako to vytýkal právny zástupca žalovanej 1/ v podanom odvolaní. Požiadavka procesného opatrovníka, aby vo veci žaloby rozhodol súd vo svojej podstate vylučuje výklad právneho zástupcu žalovanej 1/ uvádzaný v odvolaní. Odvolací súd znova zdôrazňuje, že posudzujúc vyjadrenie opatrovníka na pojednávaní komplexne, nemožno dôjsť k záveru, že procesný opatrovník by na pojednávaní dňa 17.02.2025 urobil akýkoľvek procesný úkon vo veci, ktorý by bol v rozpore so záujmom žalobkyne, a teda úvaha súdu prvej inštancie uvedená v bode 73. odôvodnenia je s prihliadnutím na už hore uvedené nedôvodná a predčasná, pretože opatrovník nerealizoval žiadny procesný úkon, ktorý by bol v rozpore so záujmom žalobkyne (uviedol len svoj názor na predmet sporu bez akejkoľvek dispozície s predmetom sporu a zároveň vyslovil požiadavku, aby o veci rozhodol súd). Z týchto dôvodov preto súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol a na pojednávaní dňa 17.02.2025 vyhlásil rozsudok vo veci samej. Odvolacia námietka, že týmto súd prvej inštancie zaťažil konanie inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto nie je dôvodná.

Pokiaľ žalovaná 1/ ďalej namietala nesprávne skutkové zistenia súdom prvej inštancie uvedené v bode 61. a 62. odôvodnenia, keď namietala, že žiadna zo strán sporu netvrdila, že by bolo vyhotovené znenie darovacej zmluvy, žalovaná 1/ len uvádzala tvrdenie, že žalobkyňa jej uviedla, že dala spísať darovaciu zmluvu A. A. L. a v konaní nebolo preukázané, že by existovala skôr vypracovaná písomná darovacia zmluva na predmetné nehnuteľnosti, ktorej znenie by žalovaná so žalobkyňou prerobila na kúpnu zmluvu, odvolací súd uvádza, že sama žalovaná 1/ v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 26.10.2020, na ktorom trvala aj v písomnom vyjadrení (replika k vyjadreniu) zo dňa 23.12.2020 uviedla,

že „V roku 2010 po podpísaní a uzavretí Zámennej a Kúpnej zmluvy a po jej zavkladovaní Správou katastra G., začala žalobkyňa aktívne vybavovať spísanie darovacej zmluvy, ktorou ja žalovaná 1/ budem obdarovaná zo strany žalobkyne a nebohého brata O. B., voči ktorému sa v tom čase viedlo exekučné konanie, na jeho podiel v dome (1/6), ktorý bol zaťažený exekučným záložným právom exekútora A. F. A., S. T. v prospech oprávneného H. S. R.. U. a v prospech oprávneného A. B. G. exekútorom K. G. O., S. V. s tým, že sa táto exekúcia vykoná predajom nehnuteľnosti, ktorá bola vedená na LV XXXX pre Kat. úz. G..

Žalobkyňa mi jedného dňa uviedla, že dala spísať darovaciu zmluvu A. A. L., ktorá pracovala na Správe katastra G., a žiadala ma aby som so žalobkyňou išla na tento úrad. Keď sme prišli na úrad, tak sa žalobkyňa pýtala A. L., či je darovacia zmluva napadnuteľná, lebo už vtedy mala obavy, že ju bude napádať brat L. B. s jeho ženou A. B., čo mi povedala ešte pred návštevou A. L. na Správe katastra G.. Keď sme prišli k A. L. táto na otázku žalobkyne: „Či je darovacia zmluva napadnuteľná?“ jej uviedla, že „Áno“, preto žiadala pani L., aby jej urobila novú zmluvu, nie darovaciu, ale Kúpno predajnú zmluvu. Preto sme išli preč. Kúpno predajnú zmluvu vybavila spísať žalobkyňa, ktorá bola v kontakte s pani A. L. a riešila to všetko s ňou. Pri takejto zmluve bolo potrebné vyplatiť nejakú sumu, čo mi povedala, a aj v tomto bola žalobkyňa prezieravá a zrejme poučená, lebo mi požičala 100 eur, ktoré som mala použiť na vyplatenie kúpnej ceny bratovi.“. Berúc do úvahy skutkové tvrdenia samotnej žalovanej 1/ súd prvej inštancie v bode 61. a 62. okrem iného uviedol, že „bolo vyhotovené znenie darovacej zmluvy, ktorú napokon žalobkyňa so žalovanou 1/ pre obavu z možného napadnutia platnosti takejto zmluvy zo strany žalovaného 2/ neuzatvorili a rozhodli sa realizovať prevod spoluvlastníckeho podielu žalobkyne k nehnuteľnostiam na žalovaných 1/ prostredníctvom právneho úkonu, ktorý bol formálne označený ako kúpna zmluva, v ktorom si žalobkyňa a žalovaná formálne dohodli odplatu vo výške 100,- Eur tak, ako im to poradila A. L.“ a že „samotná žalovaná 1/ tiež v konaní uviedla, že darovaciu zmluvu so žalobkyňou neuzatvorili len pre obavu z možného napadnutia platnosti takéhoto právneho úkonu zo strany žalovaného 2/, preto zmluvu darovaciu žalobkyňa a žalovaná prerobili na zmluvu kúpnu, kde bolo potrebné uviesť nejakú kúpnu cenu, čo napokon už predstavovala už uvedená suma 100,- Eur“. Skutkové zistenie uvádzané súdom, berúc do úvahy celý obsah spisu vrátane hore uvádzaných písomných vyjadrení žalovanej 1/, v ktorých sú obsiahnuté skutkové tvrdenia žalovanej 1/, nemožno vyhodnotiť ako nesprávne skutkové zistenia, ktoré by mali za následok nesprávne právne posúdenie veci. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalovaná 1/ skutkové tvrdenia zmenila až po zmene predbežného právneho posúdenia, vykonaného súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 03.10.2023, pričom táto bola vypočítaná až následne na pojednávaní dňa 25.10.2023, keď vypovedala rozporne so skutkovými tvrdeniami obsiahnutými v písomnom vyjadrení žalovanej 1/ k žalobe žalobkyne, pričom rozpor v skutkových tvrdeniach vysvetliť nevedela. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu, berúc do úvahy všetko vyššie uvedené, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

Pokiaľ žalovaná 1/ namietala, že súd zaťažil inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci s poukazom na listinný dôkaz zažurnalizovaný v súdnom spise na č. I. 181 súdneho spisu, ktorého podstatný obsah súd bližšie necitoval v odôvodnení rozsudku, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v bode 9. odôvodnenia uviedol vykonanie dokazovania okrem iného aj uznesením OR PZ V., ČVS Q./X-XXX-XX-XXXX zo dňa 30.09.2020, nachádzajúceho sa na č.l. 180 a nasl. súdneho spisu (konkrétne č.l. 180 až 183 súdneho spisu – pozn. odvolacieho súdu). Odvolací súd uvádza, že samotné uznesenie (z č.l. 180 a nasl.) predložila na pojednávaní dňa 18.06.2021 žalovaná 1/ prostredníctvom právneho zástupcu, pričom súd prvej inštancie konštatoval, že toto uznesenie sa zakladá na č. I. 180 až 183, uznesenie predložil právny zástupca žalovanej 1/ v troch vyhotoveniach aj pre ostatné strany sporu. Zároveň súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 25.10.2023 vykonal dokazovanie, okrem iného aj dokazovanie v zmysle § 204 CSP oboznámením listín, pričom na žiadosť práve právneho zástupcu žalovanej 1/ súd oboznámil výsluch žalobkyne uvedený v uznesení ČVS: Q. -XXX/X-XXX-XX-XXXX zo dňa 30.09.2020 oboznámením z výsluchu žalobkyne, keď súd citoval „Áno, hovorila som, že by som jej to ako ja darovala, ale že ma ako doopatrjuje, ako dcéra. Vlastne syn je na Morave, viete ako je to, bude on mňa túto chodiť opatrovať domov, alebo už čo, no tak som aj hovorila no tak ako darovať sa môže, ale s tým prípadom, že ma doopatrjuješ a že ako starobu doma si dožijem a v poriadku takto ako sme vychodili dobre. ... A potom prišla kúpna zmluva, ale aká kúpna zmluva, veď ani cent som za dom nedostala, ani cent absolútne nič. Tak teraz ani peniaze nemám, ani dom nemám...“, berúc do úvahy uvedené potom neobstojí námietka žalovanej, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia tým, že necitoval podstatnú časť výpovede žalobkyne, mal zaťažiť konanie inou vadou; je zrejmé, že dôkaz predložila žalovaná 1/, tento dôkaz mali k dispozícii aj ostatné strany sporu a súd na pojednávaní dňa 25.10.2023 vykonal dôkaz tak, že odcitoval a zároveň na pojednávaní oboznámil časť

výsluchu žalobkyne, pričom táto výpoveď žalobkyne sa v súdnom spise nachádza práve na č.l. 181, pričom bola súdom oboznámená aj výpoveď žalovanej 1/ rovnako aj žalobkyne a zo zápisnice vyplýva (rovnako aj zo zvukového záznamu z pojednávania), že súd prvej inštancie v rámci dokazovania prečítal výpoveď žalobkyne nachádzajúceho sa na č.l. 181, ktorú táto učinila v rámci konania vedeného pred Okresným riaditeľstvom PZ, odbor Kriminálnej polície V. ČVS: Q./X-XXX-XX-XXXX. Rovnako nemožno považovať za dôvodnú námietku, že súd zaťažil konanie inou vadou tvrdiac, že žalobkyňa odpovedala na sugestívnu a kapcióznou otázku položenú vyšetrovateľom, keď súd vychádzal pri rozhodovaní veci zo zisteného skutkového stavu, a to konkrétne aj z výpovede žalobkyne, ktorú uviedla v rámci konania pred OR PZ V.. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie konanie nezaťažil inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ktorá mala dopad na nesprávne zistenie skutkového stavu súdom, keď podľa názoru odvolacieho súdu ani otázku položenú vyšetrovateľom nemožno považovať za neprípustnú.

Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní poukazovala na to, že na okolnosti uzatvárania Kúpnej zmluvy a Zmluvy o vecnom bremene zo dňa 30.08.2010, bola v konaní vypočutá jedine žalovaná 1/ a skutkové tvrdenia žalovanej 1/ neboli zo strany protistrany nikdy účinne popreté a neboli teda medzi stranami sporu nesporné, odvolací súd uvádza, že žalovaná 1/ vo veci ako strana sporu vypovedala dňa 25.10.2023. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, neušlo jeho pozornosti, že žalovaná pri svojej výpovedi pred súdom na pojednávaní zmenila po predbežnom právnom posúdení zo strany súdu, ktoré bolo vykonané na predchádzajúcom pojednávaní, svoje skutkové tvrdenia obsiahnuté v písomných vyjadreniach k žalobe a v replike, pričom nevedela objasniť zmenu skutkových tvrdení. Za situácie, že žalobkyňa trvala na žalobe, pričom nedošlo k zmene skutkových tvrdení v podanej žalobe, potom nemožno vyhodnotiť skutkové tvrdenia žalovanej 1/ ako nesporné. Zároveň výpoveď žalovanej 1/ na pojednávaní dňa 25.10.2023, berúc do úvahy vyššie uvedené, nemožno vyhodnotiť inak, ako účelovú výpoveď tak, ako to správne posúdil aj súd prvej inštancie.

17. Pokiaľ žalovaná 1/ ďalej namietala, že súd prvej inštancie neuviedol ucelene zistený skutkový stav, čo bráni napádať rozsudok odvolaním podľa § 365 ods. 1 f/ a h/ CSP, odvolací súd túto námietku žalovanej 1/ považuje za nedôvodnú. Preskúmaním odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dospel k názoru, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP, keď súd uviedol, čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti boli tvrdené, aké dôkazy označené, aké prostriedky procesného útoku boli použité, ako sa vo veci vyjadrovali žalovaní, aké prostriedky procesnej obrany použili. Súd vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Zároveň dostatočným spôsobom ozrejmlil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

Pokiaľ žalovaná 1/ namietala, že súd vo veci nesprávne aplikoval ustanovenie § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď podľa žalovanej 1/ súd mal aplikovať ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka a posúdiť právny úkon kúpnej zmluvy a zmluvy o vecnom bremene zo dňa 30.08.2010 ako platný právny úkon poukazujúc, že sa jednalo o omyl v pohnútku žalobkyne (alebo aj žalovanej 1/), na základe ktorého sa tvorila ich vážna vôľa uzatvoriť právny úkon kúpnej zmluvy, pretože nebude napadnuteľný žalovaným 2/, čo nerobí právny úkon kúpnej zmluvy neplatným, odvolací súd k tejto námietke uvádza, že súd prvej inštancie vo veci správne aplikoval ustanovenie § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný právny úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti, pričom neplatnosti takéhoto právneho úkonu sa nemožno dovoľávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý. Odvolací súd dospel k záveru, že súd ustálil skutkový stav správne a vec aj správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že zmluva zo dňa 30.08.2010 je simulovaným právnym úkonom, pričom v čase jej uzatvorenia o simulácii právneho úkonu kúpnej zmluvy vedeli tak žalobkyňa, ako aj žalovaná. Súd prvej inštancie správne dospel k názoru, že úmysel žalobkyne darovať nehnuteľnosť žalovanej bol v konaní preukázaný vykonaným dokazovaním, vrátane výpovede žalobkyne v rámci konania pred OR PZ V., skutkových tvrdení žalovanej 1/, a to jednak v písomných vyjadreniach, ako aj pri výpovedi žalovanej v konaní pred súdom, pričom súd správne v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalovaná 1/ pomerne detailne popísala situácie týkajúce sa spísania darovacej zmluvy, návštevy katastrálneho úradu, ako aj vyjadrenia A. L. o napadnuteľnosti darovacej zmluvy žalovaným 2/, ktoré skutkové tvrdenia žalovanej potvrdzujú výsluchy vykonané v trestnom konaní vrátane výsluchu samotnej žalovanej 1/. Na základe zisteného skutkového stavu preto súd pri právnom posúdení správne aplikoval ustanovenie § 41a Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie dospel k správne právne názoru o neplatnosti simulovaného právneho úkonu – darovacej zmluvy s prihliadnutím aj na ustálenú rozhodovaciu prax

Najvyššieho súdu SR, na ktoré rozhodnutia súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia aj poukázal a tieto v odôvodnení rozhodnutia aj uviedol. Záver o tom, že zmluva zo dňa 30.08.2010 je simulovaným právnym úkonom, zdôvodnil v odôvodnení rozhodnutia, zároveň sa náležite vysporiadal aj s otázkou neplatnosti simulovaného právneho úkonu, a to darovacej zmluvy, pričom odvolací súd v tomto smere poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vrátane bodu 46., 49., 51. až 65.. K odvolacej námietke žalovanej 1/, pokiaľ namietala, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, resp. rozsudok súdu spočíva na nesprávnom posúdení veci aj z dôvodu, že súd na zistený skutkový stav neaplikoval ustanovenie § 130 v spojení s ustanovením § 134 Občianskeho zákonníka, hoci tak mal urobiť a ex offo neprihliadal na to, že žalovaná 1/ predmetné nehnuteľnosti v spoluvlastníckom podiele 1/2 vydržala uplynutím 10 ročnej doby, po ktorú žalovaná 1/ mala v oprávnenej držbe nehnuteľnosti dňa 10.08.2020 najneskôr ku dňu 30.09.2020, odvolací súd uvádza, že túto odvoláciu námietku žalovanej 1/ nepovažuje za dôvodnú, keďže tvrdenie, že žalovaná 1/ sporné nehnuteľnosti vydržala, žalovaná 1/ uviedla až v podanom odvolaní proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie, pričom sa jedná o novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd uvádza, že v zmysle § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V zmysle § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Keďže žalovaná 1/ prostriedok procesnej obrany, a to skutkové tvrdenie, že spornú nehnuteľnosť vydržala, uviedla až v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie (v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie) a zároveň tento prostriedok procesnej obrany nespĺňa prípustnosť novôt v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP (žalovaná 1/ ich v podanom odvolaní ani žiadnym spôsobom netvrdila), odvolací súd na tieto novoty v odvolacom konaní neprihliadal, keďže na ne prihliadať ani nemohol. Tvrdené novoty žalovanej 1/ v podanom odvolaní táto nemohla použiť vzhľadom na ustanovenie § 366 CSP. Zároveň nie je dôvodná ani námietka žalovanej 1/, že súd ex offo mal prihliadať na vydržanie sporných nehnuteľností žalovanou 1/, keďže vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním je potrebné, aby všetky podmienky vydržania boli tvrdené a aj preukázané. Vzhľadom na už vyššie uvedené preto odvolací súd nemohol prihliadať na tvrdenú novotu v odvolacom konaní – skutkové tvrdenie žalovanej 1/ o vydržaní sporných nehnuteľností. Z týchto dôvodov ani túto odvoláciu námietku žalovanej 1/ odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Poukajúc na všetko už vyššie uvedené, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie potvrdil.

18. Čo sa týka závislých výrokov vo vzťahu k rozsudku súdu, ktorým rozhodoval o náhrade trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania, výrokmi III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd tieto výroky preskúmal ako výroky závislé na výroku I. a postupom v zmysle § 388 CSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie alebo zrušenie, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV. tak, že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania. Súd prvej inštancie výrokom III. rozhodol o povinnosti žalovanej 1/ zaplatiť žalobkyni náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a výrokom IV. rozhodol o povinnosti žalobkyne zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % uvádzajúc, že v rámci prvoinštančného konania mala úspech žalobkyňa voči žalovanej 1/ a v rámci odvolacieho konania bola úspešnou stranou sporu žalovaná 1/ voči žalobkyni. Odvolací súd uvádza, že takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie – samostatne rozhodovať o jednotlivých fázach súdneho konania za situácie, že vec nebola súdom právoplatne rozhodnutá, spočíva na nesprávnom právnom posúdení. Odvolací súd uvádza, že v prípade, že odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti vec tomuto súdu na ďalšie konanie, súd prvej inštancie v novom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne opäť o nároku na náhradu trov konania postupom v zmysle § 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania v takom prípade nerozhoduje, ale o trovách konania rozhoduje súd prvej inštancie pri aplikácii ustanovenie § 255 a § 396 ods. 3 CSP. V prípade nového rozhodnutia súdu prvej inštancie po tom, čo rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo zrušené odvolacím súdom, súd prvej inštancie rozhodne o trovách celého konania a keďže žalobkyňa

bola v konaní úspešnou stranou sporu vo vzťahu k žalovanej 1/ v celom rozsahu, odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV. tak, že žalovanej 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

19. O trovách odvolacieho konania (konanie vedené pod sp. zn. 14Co/61/2025) odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní, ktoré iniciovala žalovaná 1/ bola úspešnou stranou sporu žalobkyňa. Žalovaná 1/ nebola úspešná ani sčasti, preto procesný úspech v rozsahu 100 % je potrebné priznať žalobkyni. Odvolací súd preto rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

20. O trovách odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému 2/, berúc do úvahy, že žalovaná 1/ podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, pričom súd odvolanie žalovanej 1/ proti výroku II. a V. súdu prvej inštancie odmietol, pričom hoci je procesný neúspech na strane žalovanej 1/, odvolací súd žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže z obsahu spisu nezistil existenciu trov v rámci odvolacieho konania na strane žalovaného 2/.

21. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).